

SCEN | RECENSION

Total koncentration när "ortens" hopplöshet visualiseras i "SEHOL"

PUBLICERAD 13:09

Andy Esteche i "SEHOL". Foto: Sergej Tanja Brändén

"SEHOL" på Gottsunda Dans & Teater är en metaforisk undersökning av det personliga, det samhälleliga och det omvärldsliga helvete var och en av oss just nu är instängda i, skriver Pia Huss.

Teater

"SEHOL" av Loran Batti

Regi: America Vera-Zavala. Koreografi: Karen Aliaga. Scenografi/kostym: Paula Urbano. Ljus/Ljud: Mira Svanberg. I rollerna: Andy Esteche, Ibrahim Faal, Petter Roman. Scen: Gottsunda Dans & Teater. Speltid: 1 tim 15 min.

Det är mörkt på Gottsundas scen. Kolsvart faktiskt, åtminstone mentalt. När filmaren Loran Batti med "SEHOL" nu debuterar som dramatiker är det om sin egen födelseort han berättar. Samtidigt beskriver stycket något större. "SEHOL" framstår som en metaforisk undersökning av det personliga, det samhälleliga och det omvärldsliga helvete var och en av oss just nu är instängda i.

"SEHOL" kan också kallas Hades, ett mörkt viste på gränsen mot helvetet eller, för den som kanske ändå kan närma sig förlåtelsen, en transitväg till de lycksaligas ängder.

Fast frågan är om förlåtelse alls är möjlig för dem som stängts in här? Alla är mördade, alla tre var generatorer för sin egen, och andras, olycka. Andy Esteche som narkotikaboss. Tungt och flåsande gungar han av och an likt ett slaktfärdigt djur mitt under den pyramid av neon scenografen Paula Urbano tänt som ledljus. Gnyende och gurglande vaggas han sin förtvivlan vävd av hybriser. Han som ägt, spritt sin draksådd och förlorat sin kärlek.

Ibrahim Faal, spelar den påtände och beroende. Han som under bossens klack sett sin syster förblöda. Petter Roman gör loosern, symbiotiskt och ångestridet fast vid skulden till en mamma.

Batti skildrar tre individer och visualiserar samtidigt ett samhälle i konvulsioner. "Ortens" hopplöshet och kriminalitet. "Orten" som just här kallas Gottsunda men som dagligdags, under många andra namn, nyhetsflashar ut sina trauman. De så ensidigt betraktade som i verkligheten också erbjuder varm gemenskap. Den sorts minnen som till slut får de tre att ändå försöka stå upp. Minnen som precis som ensemblens plötsliga sång- och dansnummer river glipor i förtvivlan. Framförandet av Lisa Nilssons "Jag har himlen runt hörnet" får ovationer hur osannolik titelraden än klingar.

America Vera-Zavalas iscensättning bärs av en lågmäld precision men skulle må bra av att tätas en smula. Regi och ensemble gör anspråk på full uppmärksamhet. Det gör de rätt i för koncentrationen är närmast total när Gottsundas egna unga vuxna fyller gradängerna.

[Läs andra texter av Pia Huss](#) och [fler scenrecensioner](#)

TEXT

Pia Huss

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt